

кътъ се хваналъ съ щипкитѣ си за шията на жерава, и така жеравътъ го понесълъ къмъ езерото.

5

Скоро ракътъ разбралъ, че жераватъ го носи съвсѣмъ на друго мѣсто, именно къмъ едно осмотено дърво, дѣто често го виждалъ да яде риба.

— Ей, жераве, побратиме, казалъ ракътъ, нали щѣше да ме носишъ въ езерото?

— Да, рече, отговорилъ жеравътъ, право тамъ отиваме, само недѣй бърза. Колко си глупавъ, рече! Какъ мислишъ ти? Азъ за това ли живѣя да прѣнасямъ рацитѣ? Не, никога! Погледни по добръ на онѣзи купчинки отъ кости тамъ подъ дървото. Тѣзи кости сж на рибитѣ, които живѣеха въ вашето блато. Азъ съмъ ги изялъ всичкитѣ и тебе ще изямъ сега.

— А-ахъ ти, проклетнико, казалъ сърдито ракътъ, ти ли ще ме изядешъ? И въ сжщото врѣме леко стисналъ щипкитѣ си. Жеравътъ едвамъ можалъ да диша. Той чакъ сега разбралъ каква глупостъ направилъ, като оставилъ рака да се държи самъ за шията му съ своитѣ яки щипки. Разбиралъ още, че ракътъ може да го задуши, ако стисне повечко съ щипкитѣ си. Причерняло му на очитѣ . . .

— Скоро въ езерото да ме пустнешъ! добавилъ ракътъ.

— Рече, гължбче, прости ме, замолилъ се жеравътъ, и сълзи отъ очитѣ му закапали. Азъ нѣма да те изямъ, само ме пушни. Жеравътъ занесълъ рака при брѣга на езерото и го пустиналъ въ тинята. И ракътъ спокойно си заживѣлъ въ прѣкрасното езеро.